

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 318/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Mátrayom, Masarykova 16, Prešov, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 209/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 209/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je povinným z exekúcie v napadnutom konaní a na okresnom súde podal 17. septembra 2013 návrh na odklad a zastavenie exekúcie (ďalej len „návrh“). O návrhu rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 38 Er 209/2009 z 3. januára 2017, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená. Sťažovateľ však poukazuje na to, že predmetné uznesenie dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

Sťažovateľ podal 20. februára 2017 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní (ďalej len „sťažnosť na prietahy“). Predseda okresného súdu v odpovedi na predmetnú sťažnosť sp. zn. Spr. 2231/2017 z 2. marca 2017 vo veci uznal nečinnosť okresného súdu, za príčinu označil personálne poddimenzovanie súdu a vysoký nápad exekučných vecí. Za vzniknuté prietahy sa ospravedlnil.

Sťažovateľ namieta, že prerokovávaná vec nebola právne náročná na rozhodnutie, a zdôrazňuje, že v dôsledku 4-ročnej nečinnosti okresného súdu sa exekvovaná suma navýšila z 1 022,82 € na sumu 12 637,07 €.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 209/2009, priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia a primerané finančné zadosťučinenie vo výške 6 000 €.

Výšku primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje dĺžkou napadnutého konania a nenáročnosťou veci na rozhodnutie, pričom zdôrazňuje, že vo veci nebolo treba vykonávať žiadne dokazovanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Vo veci je nesporným faktom, že okresný súd nerozhodol o jednoduchom návrhu sťažovateľa približne 40 mesiacov.

Ústavný súd však vo svojej judikatúre už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Na tomto mieste ústavný súd poukazuje tiež na to, že vo veci je rovnako nesporným faktom, že sťažovateľ sa počas akútne trvajúcich prietahov prerokovania svojej veci nijako nedomáhal. Sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní podal predsedovi okresného súdu až po rozhodnutí okresného súdu o návrhu.

Sťažovateľ, vedomý si situácie, že predsedom okresného súdu boli prietahy v napadnutom konaní uznané, podáva ústavnému súdu túto sťažnosť. Podľa názoru ústavného súdu však sťažovateľ týmto počínaním sleduje iba materiálny prospech z prípadného priznania finančnej satisfakcie, pretože okresnému súdu od podania sťažnosti na prietahy v napadnutom konaní (20. februára 2017) neposkytol takmer žiadny priestor na nápravu priebehu napadnutého konania (sťažnosť na prietahy v konaní podáva okresnému súdu dokonca až po rozhodnutí o zastavení exekúcie) a pred ústavným súdom sa už 22. marca 2017 (teda v priebehu niekoľkých dní po odpovedi predsedu okresného súdu na podanú sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní) domáhal konštatovania prietahov, o ktoré sa v období skutočnej nečinnosti okresného súdu nijako nezaujímal.

V súvislosti s tým, že predseda okresného súdu v odpovedi na sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní uznal existenciu prietahov a ospravedlnil sa za ne, ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už uviedol, že skutočnosť, že orgán štátnej správy súdu uzná sťažnosť na prietahy za dôvodnú, nemusí viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde), pretože ústavný súd, pridržiavajúc sa doterajšej stabilizovanej judikatúry, považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08, IV. ÚS 27/09).

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prier'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

Tento stav vedie ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov k záveru, že s'ťažnosť namietajúca postup okresného súdu v napadnutom konaní je zjavne neopodstatnená a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde je potrebné ju odmietnuť už pri predbežnom prerokovaní.

Keďže ústavný súd s'ťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami s'ťažovateľa nastolenými v s'ťažnosti (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017